

(Innehåller fribb. 1—48.)

Pietisten.

Trettiondeandra årgången,

P. W. Waldenström.

innehållande

Predikningar öfver våra nya Högmessiotexter.

Andra Häftet.

Juni 1873.

Stockholm,

tryckt hos A. E. Norman, 1873.

Med anledning af många förfrågningar, huruvida jag icke kunde i någon artikel på omslaget närmare utveckla det ämne, hvarom predikan på 20:de Söndagen efter Trinitatis handlar, får jag swara, att, emedan omslaget dertill lemnar för litet utrymme, sådant måste stå i en särskild skrift, hwilken och, vill Gud, torde utkomma frampå hösten samt blifwa att requirera i Pietistens Expedition, Stockholm.

Uti n:o 5 af Budbäraren har varit synlig en uppmaning till insamlande af hjelp för uppbyggandet af ett bönehus i Köpenhamn. På grund af underrättelser, hwilkas tillförlitlighet för oss är otvifvelaktig, instämma vi i samma uppmaning. Medlen emottagas och redovisas i Bältaren.

Under innewarande sommar blir undertecknads adress Marsstrand.

P. Waldenström.

Till förmån för Stadsmissionens i Stockholm barnhem hafwa utkommit:

Andliga sånger, af P. Waldenström, andra upplagan.

Ett bergadt lam, af P. Waldenström.

Frampå hösten torde åter utkomma den sedan någon tid utgångna skriften: "Brutspatron Adamsön".

wara i en sann bättring. Nej, här är nu förut hos dem, som så fråga, det rätta sinnet, såsom och Herren sedermera vittnar, att allt folket, som hörde Johannes, och de publikaner gåfwo Gud rätt och läto sig döpas med Johannis böpelse (Luc. 7: 29). Men hwarest det rätta sinnet först är, der följer och genast lust och begär att så weta och göra Guds wilja, och så först komma de rätta gerningarna fram. Sålunda frågar folket: **Hwad skola wi då göra?** Johannes svarade och sade till dem: **Den der två kjortlar hafwer, han gifwe den, som ingen hafwer, och den der mat hafwer, gøre sammalunda.** Dermed will ju, såsom wi lätteligen begripa, Johannes ingalunda säga dem fria från pligten att göra allt annat, som Gud begär. Men att han nämner denna gerningen allena, det kommer deraf, att han här will angripa detta folkets hufwudsynd, som varit egennytta och girighet, hwilken och gifwit sig till känna hos folket i gemen uti obarmhertighet mot de fattiga, hos publikanerna desutom i orättrådigt prejeri, hos frigs-knektarna widare i öfwerwåld, oförrätt, knot och oförnöjsamhet. Sammalunda gör och Herren, när Han har att handla med den rike, unge mannen, hwilken frågar, **hwad som fattas honom ännu.** Han angriper just då den hufwudsynd, deri han satt fast, nemligen girigheten, sågande: **Sälj allt det du hafwer och gif de fattiga.**

29. Alltså will nu Johannes säga, att de, om de wilja bewisa sig såsom rätta Abrahams barn, måste låta fara icke blott den eller den gerningen utan till och med sin aldra mest inrotade stötesynd. Såsom och Herren säger: Om din hand är dig till förargelse, så hugg henne af; det är: någon synd må af naturen vara dig så kär och oundärlig som din hand, fot och öga, dock måste du bröta med henne, ty lefwer du fort i henne, så söder hon af sig intet annat än döden åt dig. Och der det rätta sinnet är, der gifwer sig detta till känna deri, att man will bröta med allt, som är emot Gud, ehuru det för köttets skull icke blir fullkomligt utan alltid så, att oupphörliga förmaningar och bestraffningar behöfwas. Synnerligen blir striden allvarsam och häftig med den syndaböjelse, hwaraf man varit i otrons tillstånd mest beherrskad. Ty ehuru wi äro fulla af all synd, är det dock alltid någon böjelse, hwaråt vår natur mest lutar och drages. Den ena har ett, den andra ett annat, den ena har företrädeswis ett swårt humör, en annan drages med otuktiga begärelser, en tredje är benägen till girighet, en är för lättfinnig, en annan full af tunga omsorger för framtiden o. s. w. Si der blifwer nu genom Anden en hård strid, som wäl stundom frampressar sådana suckar som: **Jag arma menniska, ho skall lösa mig från denna bödens kropp.** Men hwar denna strid upphör, antingen derigenom att en Kristen tröttnar upp och gifwer allt förloradt, eller derigenom att han åter fattar behag till och börjar följa synden, tröstande sig dermed, att det ju ändå måste blifwa bristfullt med vår helgelse, si der är nu redan fångenskap å färde. Då gäller det att åter stå upp, söka rening och hjälp till gudsfrukten och wandring i helgelse. Annars uppfylles på oss apostelens ord: **"Hwem I gifwen eder till tjenare att lyda, dens tjenare ären I, som I lydiga ären."** Är det nu synden wi lyda, så här hon till döden. Och derföre beware oss Gud genom sin nåd.

30. **Hwad slutligen angår de gerningar, som Johannes här nämner,** må wi först märka, huru han hänwisar oss icke till några stora lysande gerningar för att deri bewisa vår tro, utan till det dagliga lifwet och vår kallelse, att wi der måtte bewisa Andens frukter. Ty der wisar sig bäst, hwad kraft som är i vår gudaktighet. Ty det är mycket lättare att göra en pilgrimsresa till Jerusalem, gifwa tusental till kristliga ändamål m. m. än att i sin kallelse och sitt dagliga lif för Herrens skull wara trogen, saktmodig, gismlid, rättstafsens, förlåtande o. s. w. och det så att man håller ut. Ad här behöfwa wi stor bestraffning och rättelse. Ty det ligger i all vår natur, att wi tycka all vår kallelse wara mycket simpel och deremot se ut efter något stort. **Hwadan följer, att en wäl uti sitt hus kan som köpman wara mindre samwetsgrann, som husbonde wara knarrig, som fader hård, som**

barn olödig, som tjenare otrogen, uppstufsig och gensvarig, som gälbenär mindre ordentlig o. s. w. medan han dock med stor isfver kan verka för missionen m. m. såsom något riktigt Gudi behagligt. Men låtom oss då märka, att ehuru ju Gud vill hafwa äfwen sådan verksamhet af oss, han dock först ser efter troheten i det lilla. Judarna menade, att om de gåfwo till templet, hwad de annars bort gifwa sina fattiga föräldrar till underhåll, så komme deras penningar Gud mer direkt till ära. Och o hwad det ligger i all vår natur. Måtte wi derföre väl besinna det och se efter, att wi icke i något stöde göra sammalunda! Synnerligen i en sådan tid som vår, då genom Guds Andes mäktiga winbar en så ifrig missionsverksamhet kommit i gång, är sådan verksamhet af nöden. Ty djefwulen blandar sig i alla heliga verk för att förberfwa dem och kan lätt göra det, om wi icke äro på vår wakt och wandra i fruktan. Det är också sannerligen hans lust, om han kan bringa det derhän, att de, som äro utansföre, kunna med rätt säga om mig: Nog är han ifrig, när det gäller missionen, men så och så är han i sitt hus, hård mot hustru och barn eller sina gamla föräldrar, icke så trogen i sin tjänst och kallelse o. s. w. Då har jag gjort missionen mer skada, än om jag aldrig hade besattat mig med den. Ty genom sådant sker icke allenast, att denna så utomordentligt wigtiga Guds rikes angelägenhet råkar i wanrykte, utan också att många blifwa besäftade i sin otro och fiendskap, hwilkas winnande för Herren missionen dock åsynstade.

31. Se nu här, huru wi, när wi ransaka vårt wäsende, finna otaliga anledningar att ropa till Gud om nåd och hjälp till en rätt verksamhet och daglig bättring! Åt käre wänner, låtom oss se till, att wi icke utsätta vårt goda för menniskors försmäbelse (Rom. 14: 16). Vår sak är Herrens, hwilken vill, att hans ord skall predikas för hela skapelsen. Åt låtom oss då begär mer se till, att wi icke genom otrohet i vår kallelse stämma bort den herrliga saken, i stället för att wi skulle i allt befordra den!

32. Till sist må nu om dessa gerningar, hwartill Johannes förmanar, märkas, huru wigtigt det är, att wi också deras ferskilba innehåll, så att wi icke allenast icke äro i handel och wandel orättråbiga wåre sig öppet eller hemligen under sten af lag och rätt, utan också att wi äro förnöjsamma, såsom aposteln förmanar: "Låten eder nöja med det I hafwen; gudaktighet och ett förnöjdt sinne är winning nog", ja att wi också i all vår umgängelse bewisa en sjelfsuppoffrande kärlek uti oförtruten hjälpsamhet och wälgörenhet. Ty sådant tjänar till Guds ära och är också helsosamt, emedan det är en ständig öfning att döda det egna jaget, hwars natur är endast att söla sitt. Ja, Gud gifwe oss den rätta kärleken och offerwilligheten, och det en sådan kärlek, som är willig att tjena icke allenast med den mat, hwilken är sådan, att wi icke kunna äta den sjelfwa, icke allenast med de kläder, som äro så bestaffade, att wi sjelfwa ingen nytta deraf kunna göra också utan måste låta malen uppäta dem, berest wi icke gifwa bort dem — kortligen en sådan kärlek, som icke tjänar med en smula af eget öfwerflöd, utan som begär att få tjena äfwen med uppoffring och försakelse för egen del af det, som annars kunde synas wara för oss sjelfwa rätt behöfligt. — Här wore nu mycket att ytterligare säga, men denna predikan är redan så lång, att wi måste sluta. Gud gifwe oss en rätt bättring! Han lede oss i sin sanning och fruktan till ewigt lif! Amen.